

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2TdoV/5/2016
Identifikačné číslo spisu:	9512100043
Dátum vydania rozhodnutia:	25.10.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Kostolanská
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:9512100043.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Serbovej a sudcov JUDr. Petra Hatalu, JUDr. Juraja Klimenta, JUDr. Pavla Farkaša a JUDr. Štefana Harabina na neverejnom zasadnutí v Bratislave 25. októbra 2017 v trestnej veci obvineného Y. Z. a spol. pre obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy podľa § 144 ods.1, ods.3 písm. b/, s poukazom na § 141 písm. a/, v štádiu prípravy podľa § 13 ods.1 Trestného zákona a iné, vedenej na Špecializovanom trestnom súde v Pezinku pod sp. zn. PK-1T 10/2012, o dovolaní, ktoré podal obvinený L. M. prostredníctvom splnomocneného obhajcu Mgr. Petra Mačaja, proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 13. mája 2014, sp. zn. 4To 7/2013, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Trestného poriadku dovolanie obvineného L. M. sa odmieta.

Odôvodnenie

Rozsudkom Špecializovaného trestného súdu v Pezinku z 28. mája 2013, sp. zn. PK - 1T/10/2012 bol okrem iných obžalovaných (Y. Z., V. Z., O. L., L. O., J. I., B. X. a W. O.), obvinený L. M. uznaný za vinného, v bode 9 rozsudku, v spolupáchateľstve podľa § 20 z obzvlášť závažného zločinu vydieračského únosu podľa § 186 ods.1, ods.2 písm. b/, ods.3 písm. a/, s poukazom na § 138 písm. a/, vo vzťahu k ods.3 v štádiu pokusu podľa § 14 ods.1 Trestného zákona na skutkovom základe, že

9.) O. L. ako vyššie postavený člen zločineckej skupiny sa vo večerných hodinách dňa 25. júla 2010 kontaktoval s ďalším členom zločineckej skupiny M. R., ktorému uložil, aby si zabezpečil ďalšiu osobu a prišiel za ním, pričom M. R. sa spojil s ďalším členom zločineckej skupiny odsúdeným W. K. a spolu následne došli za O. L. na M. ulicu v Z., kde sa už nachádzal aj L. M. a na tomto stretnutí poveril s prísľubom finančnej odmeny O. L. M. R. a odsúdeného W. K. sprevádzaním a pomocou L. M. pri uložení tzv. „pokuty“ poškodenému J. Y., nar. XX.XX.XXXX a následne L. M. spolu s odsúdeným W. K. a M. R. dňa 25. júla 2010 v čase asi o 23.43 h došli na čerpaciu stanicu pohonných hmôt G&G v O. na ulici K., kde L. M. prišiel za prítomnosti M. R. za poškodeným J. Y., ktorý sa nachádzal v priestoroch čerpacej stanice, tomuto prikázal, aby vyšiel von a chytil ho za bundu, na čo poškodený J. Y. poslušne vyšiel von, kde mu L. M. prikázal, aby si sadol do osobného motorového vozidla zn.

Mercedes modrej farby ev. č. M., následne si za volant uvedeného auta sadol M. R., ktorý naštartoval a pohol sa z čerpacej stanice, pričom poškodený J. Y. z vozidla v snahe ujsť vyskočil, bežal po ceste smerom k miestnemu cintorínu, vodič uvedeného mercedesu ho však s vozidlom dobehol a narazil do neho na čo J. Y. spadol na zem, tu ako ležal na zemi ho L. M. kopol do oblasti hlavy a následne J. Y. spolu s odsúdeným W. K. a M. R. naložili do kufra vozidla zn. Audi čiernej farby nezisteného evidenčného čísla, ktoré v tom čase užíval odsúdený W. K. a v tomto ho L. M. a odsúdený W. K. odviezli do obce G. nad O., kde ho pred obytným domom č. XXX vytiahli s kufra auta, zabezpečili navlečenie igelitovej tašky na hlavu poškodeného J. Y. a odvliekli ho do suterénu uvedeného domu, pričom na miesto došiel aj M. R. a následne v jednej miestnosti garáže zariadenej ako posilňovňa L. M. a odsúdený W. K. priviazali J. Y. k stojanu na činky a odsúdený W. K. ho bil kovovou tyčou do kolena pravej nohy, odsúdený W. K., L. M. a M. R. ho striedavo fackali a bili päšťami do hornej časti tela, niekto z nich si zobral pištoľ a túto strčil do úst poškodeného J. Y., pričom na neho kričal, aby zavolał niekomu z rodiny, kto má peniaze, aby mu za tú hanbu čo mu spravil zaplatil 30.000,- €, že pokiaľ nezaplatí zabijú mu celú rodinu, následne mu umožnili zatelefonovať príbuzným, aby sa snažil zohnať peniaze a keď sa mu to nepodarilo, páchatelia zanechali poškodeného J. Y. na mieste a z miesta činu odišli, pričom poškodený J. Y. pri útoku utrpel podľa lekárskej správy zranenia a to pohmoždenie tváre, opuch kolien, pravého predlaktia, odreniny na tvári a predkolenia s predpokladanou dobou práceneschopnosti do 6 týždňov.

Za to bol obvinenému L. M. uložený podľa § 186 ods.3, s použitím § 38 ods.2 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 13 (trinásť) rokov.

Podľa § 48 ods.3 písm. b/ Trestného zákona bol obvinený L. M. na výkon trestu odňatia slobody zaradený do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia.

Podľa § 76 ods.1, § 78 ods.1 Trestného zákona bol obvinenému M. uložený aj ochranný dohľad na 3 (tri) roky.

Podľa § 83 ods.1 písm. e/ Trestného zákona súd rozhodol aj o zhabaní vecí, špecifikovaných v prvostupňovom rozsudku a postupom podľa § 287 ods.1 Trestného poriadku aj o uplatnených nárokoch na náhradu škody.

Na základe odvolaní, ktoré proti prvostupňovému rozsudku podali obžalovaní Y. Z., O. L., L. O., J. I., B. X., W. O., obvinený L. M. a prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom z 13. mája 2014, sp. zn. 4To 7/2013 vo vzťahu k dovolateľovi, obvinenému L. M. tak, že podľa § 321 ods.1 písm. e/, ods.3 Trestného poriadku prvostupňový rozsudok zrušil vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu a na základe § 322 ods.3 Trestného poriadku obvinenému L. M. uložil na nezmenenom skutkovom základe tak, ako bol zistený a právne posúdený v odvolaní napadnutom rozsudku, podľa § 186 ods.3, s použitím § 38 ods.2, § 39 ods.1 Trestného zákona za použitia článku 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd trest odňatia slobody vo výmere 10 (desať) rokov, na výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 3 písm. b/ Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s maximálnym stupňom stráženia

Proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 13. mája 2014 podal prostredníctvom splnomocneného obhajcu Mgr. Petra Mačaja dovolanie obvinený L. M. a to z dôvodov uvedených v ustanovení § 371 ods.1 písm. c/, g/, i/ Trestného poriadku.

Dovoláním sa domáhal, aby najvyšší súd ako súd dovolací zrušil rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 13. mája 2014, sp. zn. 4 To 7/2013 a tiež rozsudok Špecializovaného trestného súdu v Pezinku z 28. mája 2013, sp. zn. PK - 1T 10/2012, v časti týkajúcej sa obvineného L. M., prípadne aby zrušil aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutie obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu ku ktorej došlo zrušením stratili podklad, majú na mysli rozhodnutia o vine a treste ohľadne obžalovaného O. L. v tomto skutku a aby prikázal Špecializovanému trestnému súdu v Pezinku, aby vec v potrebnom

rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

V písomných dôvodoch dovolania obvinený uviedol, že všetky tri dôvody, pre ktoré dovolanie podal sa prelínajú, preto okolnosti, ktoré tieto dovolacie dôvody podľa jeho názoru zakladajú bude uvádzať spolu a nie jednotlivo.

Konštatoval, že v celom konaní boli systematicky porušované jeho práva na spravodlivý proces, pričom vyvrcholením porušovania týchto práv bolo rozhodnutie, ktoré je v rozpore so základným prvkom trestného konania a to prezumpciou nevinu obvineného. Pod všeobecný pojem prezumpcie nevinu sa zaraďuje čiastková zásada trestného konania a to zásada in dubio pro reo. Táto zásada bola v konaní porušená a hoci po zistení skutkového stavu ostali závažné rozpory, súdy túto zásadu neaplikovali a rozhodli v neprospech obvineného keď ho uznali za vinného aj zo spáchania kvalifikovanej skutkovej podstaty žalovaného zločinu. Uviedol, že dovolaním nespochybňuje správnosť a úplnosť zisteného skutkového stavu, spochybňuje porušenie zásad trestného konania pri právnom posúdení skutku, pretože existujú vážne pochybnosti, že skutok sa stal tak ako bol v rozsudku kvalifikovaný. Tým má na mysli rozpory vo výpovediach medzi jednotlivými účastníkmi žalovaného skutku, použitie nezákonného dôkazu a porušovanie práv na obhajobu.

Vyslovil presvedčenie, že keby súdy hodnotili získané dôkazy zákonnou cestou, museli by pri aplikácii zásady v pochybnostiach v prospech, uznať obvineného iba za spáchania vydieračského únosu podľa § 186 ods. Trestného zákona.

Výtkol konajúcim súdom, že hoci bol v slovenskom právnom systéme prijatím nových kódexov posilnený prvok kontradiktórnosti, musia súdy zohľadňovať a vyhodnocovať všetky dôkazy, okolnosti prípadu a spravodlivosť celého trestného stíhania a to aj v prípade ak obhajca je neaktívny a rozpory a porušenia práva obvineného nenamieta.

Za najzávažnejšie pochybenie považuje skutočnosť, že keď z dokazovania vyplynulo, že obvinený L. M. nie je členom zločineckej skupiny, nebol skutok z ktorého bol napokon uznaný za vinného vylúčený na samostatné konanie. Takýmto postupom bola významne sťažená možnosť formálnej i materiálnej stránky obhajoby. Výetrovací spis má viac ako 11 000 strán a len nepatrná časť z neho sa týka skutku, ktorý bol obvinenému M. kladený za vinu.. Nevylúčenie veci na samostatné konanie, hoci na to existovali dôvody ešte pred podaním obžaloby obvinený považuje za závažné porušenie práva na obhajobu.

Obvinený v dovolaní poukazuje na chronológiu výsluchov svedkov J. Y. a W. E.. Svedkovia v priebehu konania svoje výpovede menili, ale súd sa opieral len o tie ich výpovede, ktoré vyznievali v jeho neprospech. Výpovede týchto svedkov sú kľúčové z hľadiska toho, že z ich svedectiev nevyplyvajú žiadne skutočnosti, ktoré by dokazovali, že skutok spáchal so zbraňou, resp. chcel sa obohatiť vo veľkom rozsahu.

Svedok E. mal byť v konaní posudzovaný ako pomocník, pretože v jeho dome sa odohrávala najzávažnejšia časť únosu a bol to on, ktorý navliekol plastovú tašku na hlavu poškodeného. OČTK svedka zrejme na túto skutočnosť upozornili a preto zmenil výpoveď tak, aby korešpondovala s výpoveďou svedka L.

V dovolaní obvinený analyzuje aj hodnovernosť výpovede „korunného svedka“ W. L.. Obhajca JUDr. Gajer v záverečnej reči logicky a jasne uviedol argumenty, ktoré poukazujú na nedôveryhodnosť tohto svedka a motívy jeho výpovedí, po predčasnom prepustení z väzby. Hoci svedok K. mal viac dôvodov spolupracovať s OČTK, jeho výpovede sú v prospech obvineného. Žiadal, aby súdy zisťovali aj ako bolo ukončené stíhanie svedka L., pretože táto skutočnosť môže vnieť viac svetla do posudzovania jeho dôveryhodnosti. Nejednoznačné svedectvo jedného pochybného svedka súdy považovali za dostatočný dôkaz na uznanie viny. Poukázal na rozdielnosť výpovedí svedkov L., K. a E. vo vzťahu k okolnosti kto mal používať pištoľ v čase, keď sa stal skutok, ktorá okolnosť je významná pre posúdenie činu podľa

kvalifikovanej skutkovej podstaty. Konštatoval, že pokiaľ ide o právne posúdenie jeho konania aj podľa ods. 3 písm. a/ § 186 Trestného zákona, je dôkazová núdza ešte výraznejšia.

K dovolaniu obvineného L. M. sa vyjadril, v tomto čase už právoplatne spoluodsúdený O. L., ktorý uviedol, že s dôvodmi dovolania sa stotožňuje, má za to, že bolo porušené právo na obhajobu L. M. a tiež jeho a stotožňuje sa aj s hodnotením výpovedí svedkov vypočutých vo veci a spomenutých v dovolaní.

V prípade ak dovolací súd dospeje k názoru, že dovolanie bolo podané dôvodne a bude zrušovať výroky týkajúce sa L. M., mal by zrušiť aj výroky o jeho vine a tiež výrok o treste, ktorý mu bol uložený.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.), na základe podaného dovolania zistil, že dovolanie je prípustné (§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h/ Trestného poriadku), bolo podané osobou oprávnenou (§ 369 ods. 2 písm. b/ Trestného poriadku), za splnenia podmienok uvedených v § 373 Trestného poriadku, v zákonnej lehote a mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku). Súčasne však zistil, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí podľa § 382 písm. c/ Trestného poriadku, lebo je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c/, písm. g/, písm. i/ Trestného poriadku, na ktorých naplnenie obvinený poukazuje v písomných dôvodoch dovolania.

Podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu. Právo na obhajobu je jedným zo základných atribútov spravodlivého procesu zabezpečujúcim „rovnosť zbraní“ medzi obvineným na jednej strane a prokurátorom, ako žalobcom v trestnom konaní, na strane druhej. Táto základná zásada trestného konania je v Trestnom poriadku upravená v ustanovení § 2 ods. 9 Trestného poriadku, vyplýva z čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a je garantovaná v ďalších významných právnych dokumentoch, akými sú Listina základných práv a slobôd a Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Podľa čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky obvinený má právo, aby mu bol poskytnutý čas a možnosť na prípravu obhajoby a aby sa mohol obhajovať sám alebo prostredníctvom obhajcu.

Porušenie práva na obhajobu je podstatnou chybou konania. Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku je však koncipovaný oveľa užšie, nie je ním akékoľvek (resp. každé) porušenie práva na obhajobu, ale len porušenie tohto práva „zásadným spôsobom“. Pri posudzovaní, či v danom prípade bolo zásadným spôsobom porušené právo obvineného na obhajobu, sú dôležité konkrétne podmienky prípadu, ktoré je potrebné vyhodnotiť individuálne, ako aj vo vzájomných súvislostiach. Podstatou práva na obhajobu je zabezpečiť obhajovanie práv obvineného tak, aby v konaní boli okrem iného objasnené aj všetky skutočnosti svedčiace v prospech obvineného a aby sa na ne v konaní a pri rozhodovaní prihliadalo.

Podľa § 21 ods.1 Trestného poriadku na urýchlenie konania, alebo z iných dôležitých dôvodov možno konanie o niektorom z trestných činov, alebo proti niektorému z obvinených vylúčiť zo spoločného konania

Vyššie uvedený postup je viazaný na dôležitý dôvod.

Dovolacou námietkou obvineného sa už zaoberal odvolací súd, keď na strane 39, 40 rozsudku dôkladne vysvetlil z akého dôvodu nedošlo k vylúčeniu veci obvineného M. na samostatné konanie ako i to, že okrem iného aj táto okolnosť („...v prípade jeho samostatného stíhania by bola jeho trestná vec prejednaná skôr „) viedla odvolací súd k zmierneniu jeho trestu

S týmito dôvodmi sa dovolací súd v celom rozsahu stotožnil a konštatuje, že samotná skutočnosť, že trestná vec obvineného M. nebola vylúčená na samostatné konanie sama o sebe bez ďalšieho, nie je spôsobilá naplniť dovolací dôvod podľa § 371 ods.1 písm. c/ Trestného poriadku, pretože tento postup súdu neviedol k zmene postavenia L. M. ako obvineného a neviedol ani k znemožneniu ,alebo k

obmedzení možnosti uplatniť jeho právo na obhajobu v rozsahu upravenom predpismi procesného práva

Dovolací súd po preštudovaní spisového materiálu nezistil žiadne skutočnosti svedčiace o tom, že by v priebehu celého trestného konania došlo k zásadnému porušeniu práva obvineného na obhajobu.

Dôvod dovolania podľa § 371 ods.1 písm. g/ Trestného poriadku možno uplatniť v prípade, ak dôjde k porušeniu zákonných ustanovení upravujúcich vykonávanie jednotlivých dôkazných prostriedkov, nemožno ním však (úspešne) napadnúť informatívnu hodnotu dôkazu, resp. spôsob hodnotenia dôkazu súdom. Nesprávne hodnotenie dôkazu možno napraviť v odvolacom konaní, nie však v konaní o dovolaní.

Dovolacím dôvodom podľa ustanovenia § 371 písm. i/ Trestného poriadku je, že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku, alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia: správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa písm. g/ § 371 ods.1 Trestného poriadku dovolateľ vytkol súdu, že mal z úradnej povinnosti, v záujme odstránenia rozporov, čítať na hlavnom pojednávaní aj zápisnicu o výsluchu svedka E. zo dňa 26. júna 2010, hoci obhajoba na tom netrvala a ani to ako nezákonný postup nenamietala. Poukázal tiež na to, že výpovede poškodeného Y. a svedka E. z 27. júla 2010 považuje za relatívne neúčinné pre neprítomnosť obhajcov obvinených M. a K.. V zápisniciach o ich výsluchu je síce napísané, že obhajcovia boli o termíne výsluchov vyrozumení, ale ich účasť bola možná skôr iluzórne, pretože od vznesenia obvinenia neuplynulo ani 24 hodín a nešlo o neodkladné úkony. Táto skutočnosť by podľa obvineného mohla dávať dôvod dovolania podľa písm. g/.

Podľa § 371 ods. 4 Trestného poriadku dôvody podľa odseku 1 písm. a) až g) Trestného poriadku nemožno použiť, ak táto okolnosť bola tomu, kto podáva dovolanie, známa už v pôvodnom konaní a nenamietal ju najneskôr v konaní pred odvolacím súdom; to neplatí, ak dovolanie podáva minister spravodlivosti. Podnet podľa odseku 3 nemožno použiť na podanie dovolania, ak ho podala osoba uvedená v § 369 ods. 2 alebo 5, namietaná okolnosť bola tejto osobe známa už v pôvodnom konaní a nebola namietaná najneskôr v konaní pred odvolacím súdom.

Obvinený M. v priebehu celého konania, ani v rámci odvolacieho konania neuviedol žiadne také námietky, ktoré možno stotožniť s vyššie uvedenými dovolacími námietkami vzťahujúcimi sa na uplatnený dovolací dôvod, preto najvyšší súd na tento dôvod neprihliadal.

Orgány činné v trestnom konaní a súd postupovali tak, aby bol zistený skutkový stav veci bez dôvodných pochybností a v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie, pričom dôkazy v predmetnej veci získali zákonným spôsobom. Prvostupňový súd tieto dôkazy zákonným spôsobom na hlavných pojednávaniach vykonal a následne ich vyhodnotil jednotlivo, ako aj vo vzájomnom súhrne, podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu v zmysle ustanovenia § 2 ods. 12 Trestného poriadku.

Z obsahu ďalších námietok uplatnených v dovolaní vyplýva, že obvinený namieta predovšetkým zistený skutkový stav (skutok nespáchal so zbraňou, resp. nechcel sa obohatiť, získať akýkoľvek majetkový prospech a už vôbec nie vo veľkom rozsahu, výrazná dôkazná núdza a pod.), spôsob, akým súdy prvého a druhého stupňa v napadnutom konaní vyhodnotili vykonané dôkazy (súdy nehodnotili dôkazy zákonnou cestou, zmeny vo výpovediach svedkov Y. E. , hodnovernosť výpovede svedka L., argumenty uvádzané JUDr. Gajerom, po zistení skutkového stavu zostali závažné rozpory...) v jeho neprospech a spôsob právneho posúdenia jeho konania

Najvyšší súd v tejto súvislosti pripomína, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným rozhodnutiam súdu, ktorým sa má zabezpečiť náprava procesných a hmotnoprávnych

chýb, taxatívne uvedených ako dovolacie dôvody v ustanovení § 371 ods. 1 písm. a/ až písm. n/ Trestného poriadku. Mimoriadny opravný prostriedok - dovolanie - neslúži k revízii skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa.

Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňovať alebo korigovať len odvolací súd. Dovolací súd nie je možné chápať ako tretiu inštanciu zameranú k preskúmaniu rozhodnutí súdu druhého stupňa. Správnosť a úplnosť skutkových zistení dovolací súd nemôže posudzovať, pretože nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Námetka nesprávnosti skutkových zistení, námetka proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne nesúhlas s tým, ako súd hodnotil vykonané dôkazy, nemôže zakladať žiadny z dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Proces dokazovania (a to nielen z hľadiska hodnotenia obsahu jednotlivých dôkazov, ale aj z hľadiska rozsahu dokazovania) je ovládaný zásadou voľného hodnotenia, kedy po vykonaní logických úsudkov v kontexte všetkých, vo veci vykonaných dôkazov, dochádza k vydaniu meritórneho rozhodnutia. Zákon pritom neurčuje a ani nemôže určiť konkrétne pravidlá, podľa ktorých by sa malo vychádzať v konkrétnom prípade pri určení rozsahu dokazovania alebo pri hodnotení obsahu dôkazov, prípadne ich vzájomnej súvislosti. Jediným všeobecným pravidlom určujúcim rozsah dokazovania je zásada vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 10 Trestného poriadku, podľa ktorej orgány postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, a to v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie.

Je teda výlučne na úvahe súdu, ktoré dôkazy vykoná a tieto následne vyhodnotí podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstarali orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Nevykonanie dokazovania v rozsahu predpokladanom obvineným a hodnotenie dôkazov spôsobom, ktorý nezodpovedá predstavám obvineného, nie je možné subsumovať pod dôvody dovolania uvádzané obvineným M., ale ide o skrytú formu vyjadrenia záujmu obvineného, aby boli vykonané dôkazy (zistený skutkový stav) v jeho prospech.

Dovolacím dôvodom podľa ustanovenia § 371 písm. i/ Trestného poriadku je, že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia: správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Podstatou správnej právnej kvalifikácie je, že skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní (ktorého správnosť a úplnosť dovolací súd nemôže skúmať a meniť) bol subsumovaný (podradený) pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku.

Pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia existencie dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili súdy prvého a druhého stupňa. V trestnej veci obvineného L. M. to teda znamená, že pre dovolací súd je rozhodujúce skutkové zistenie, podľa ktorého obvinený spáchal skutok tak, ako je uvedený v rozsudku špecializovaného trestného súdu. Tieto skutkové okolnosti obsiahnuté v popise skutku potom poskytujú spoľahlivý podklad pre naplnenie všetkých zákonných znakov obzvlášť závažného zločinu vydieračského únosu podľa § 186 ods.1, ods.2 písm. b/, ods.3 písm. a/, s poukazom na § 138 písm. a/, vo vzťahu k ods.3 v štádiu pokusu podľa § 14 ods.1 v spolupáchateľstve podľa § 20 Trestného zákona, zo spáchania ktorého bol obvinený uznaný vinným.

V súvislosti s námetkou obvineného M., že súdy neaplikovali základnú zásadu trestného konania (v pochybnostiach v prospech obvineného), najvyšší súd poznamenáva, že použitie zásady "in dubio pro reo", ktorá vyplýva z ustanovenia § 2 ods. 4 Trestného poriadku, prichádza do úvahy len vtedy, ak pochybnosti, ktoré vznikli v trestnom konaní o dokazovanej skutočnosti, trvajú aj po vykonaní a zhodnotení všetkých dostupných dôkazov, ktoré môžu reálne prispieť k náležitému zisteniu skutkového

stavu, a to v rozsahu nevyhnutnom na objektívne, stavu veci a zákonu zodpovedajúce spravodlivé rozhodnutie. Táto zásada sa týka iba skutkových zistení, čo však nemôže byť, s poukazom na vyššie uvedené, predmetom skúmania dovolacieho súdu.

Najvyšší súd na tomto základe, bez meritórneho preskúmania veci, na neverejnom zasadnutí konštatoval, že je zrejmé nenaplnenie dôvodov dovolania uplatnených obvineným L. M., a preto tento mimoriadny opravný prostriedok podľa § 382 písm. c/ Trestného poriadku odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je sťažnosť prípustná.